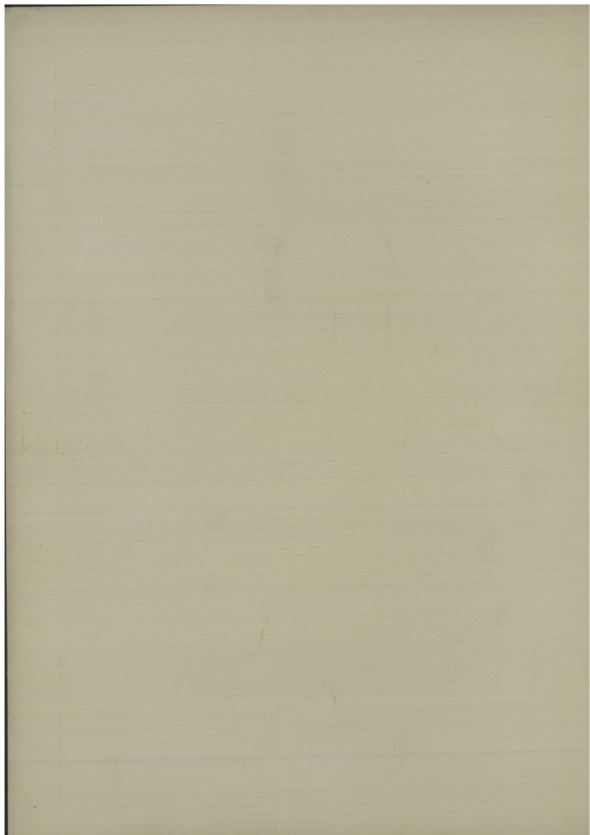

24-1-37

Ω Δ Ε Ι Ο Ν Α Θ Η Ν Ω Ν

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Κυριακή 24 'Ιανουαρίου 1937, ὥραν 11 π. μ. ἀκριβῶς

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893-1937

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

CARL SCHURICHT

*Μετά τὴν ἐναρξιν τῆς Συναυλίας ἡ εἴσοδος θὰ ἐπιτραπῇ
μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα.*

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Θεωρεῖον Α'. Δρχ. 60, Πλατεῖα, Ἀμφιθέατρον Α'. Ἐξώ-
στης Δρχ. 50, Ἀμφιθέατρον Β'. Δρχ. 40, Διάδρομος Ἐξώστου,
Θεωρεῖον Β'. Δρχ. 30, Ὑπερφων Δρχ. 20.

*Τὰ εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν
καὶ εἰς τὸ Θέατρον Ὀλύμπια.*

Τιμὴ ἀναλυτικῶς προγράμματος Δρ. 5.

21 -

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

Pilot Radio

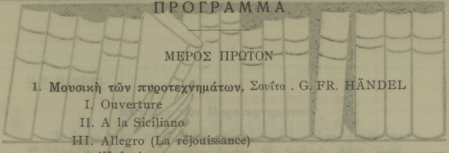
*The Standard
of Excellence*

MIX. KAZAZHS

ΣΤΑΔΙΟΥ 20

Τηλεφωνικὸν ἀριθμὸν 2091

Γραφεῖον Α' ἄγγ. 50 Πλατεῖα Ἀγιοσταύρου Α' Ἔφε-
ρατ. ἄγγ. 50 Ἀγιοσταύρου Β' ἄγγ. 40 Λεωφόρος Ἐφότου
Γραφεῖον Β' ἄγγ. 30 Ἰατρικὸν ἄγγ. 20
Τὸ κεντρικὸν γραφεῖον εἰς τὸ Ταξίδιον τοῦ Ἰσθμοῦ ἑστῆσθαι
καὶ εἰς τὸ Ἰσθμικὸν Ὄρειον

 ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Μουσική τῶν πυροτεχνημάτων, Σούιτα . G. FR. HÄNDEL

I. Ouverture

II. A la Siciliano

III. Allegro (La réjouissance)

*Η ὀρχήστρα

(πρώτη ἐκτέλεσις)

2. Πανηγυρική μουσική τῆς Ὀλυμπιάδος . WERNER EGK

Δύο ἀποσπάσματα :

α. Ἐνόπλιος χορός

β. Θρηνησ τοῦ Ἡρώος

*Η ὀρχήστρα

(πρώτη ἐκτέλεσις)

3. Δάφνης καὶ Χλόη MAUR. RAVEL

Συμφωνικά ἀποσπάσματα

I. Ἀνατολή

II. Παντομίμα

III. Γενικός χορός

*Η ὀρχήστρα

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

4. Συμφωνία ἀρ. 4 εἰς μι Ἐλ. JOH. BRAHMS

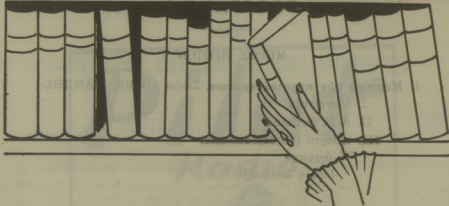
I. Allegro non troppo

II. Andante moderato

III. Allegro giocoso

IV. Allegro energico e passionato

*Η ὀρχήστρα

**ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**

**ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ**

“ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,,

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΟΣ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

G. F. HANDEL

Μουσική των Πυροτεχνημάτων

Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Χαίνδελ ἐξετέλεσθη διὰ πρώτην φοράν τὴν 27 Ἀπριλίου 1749, εἰς κάποιαν ἑορτὴν τῆς ἀγγλικῆς Αὐλῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκάησαν πολλὰ καὶ περιεργα πυροτεχνήματα. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον κατέπληξε τότε τοὺς Λονδρέζους, δὲν ἦτο τόσον ἡ ποιότης τῆς μουσικῆς, ὅσον ὁ ἐξαιρετικὸς ἀριθμὸς τῶν πνευστῶν τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησεν ὁ Χαίνδελ, δεδομένου ὅτι τὸ ἔργον προωρίζετο δι' ὑπαίθριον θέαμα. Ἡ ἐν λόγῳ ἐνορχήστρωσις τῶν «Πυροτεχνημάτων», σπανία διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, περιελάμβανε: 9 κόρνα, 9 σάλπιγγας, 24 ὄξυαύλους, 12 βαρυαύλους καὶ 3 τύμπανα. Ἐννοεῖται ὅτι σήμερον δι' ἐκτελέσεις εἰς κλειστάς χώρους, περιορίσθη εἰς τὸ κανονικὸν ὁ ἀριθμὸς τῶν πνευστῶν. Τὸ κυριώτερον κομμάτι τῆς Σουίτας τῶν «Πυροτεχνημάτων» εἶναι ἡ γεμάτη λάμψαν εἰσαγωγή, μετὰ τὸ χαρμόσυνον καὶ ὄραια χρωματιζόμενον Allegro, τὸ ὅποιον κατ' ἐντελῶς ἀπροσδόκητον τρόπον συνδέεται μετὰ τὸ δεύτερον Lento. Τὰ ὑπόλοιπα τεμάρια εἶναι γραμμένα εἰς ἀπλοῦν χορευτικὸν ὕφος, ἢ κατὰ τὴν μορφήν τοῦ Lied. Τὰ τελευταῖα μέρη τῶν «Πυροτεχνημάτων», ἔχουν εἰδικούς τίτλους: τὸ ὄραιον καὶ ἀπαλὸν Siciliano ἐπονομάζεται: «La rai», τὸ δὲ ἐμβατήριον ποὺ ἐπακολουθεῖ καὶ κατὰ τὸ ὅποιον αἱ σάλπιγγες πρωταγωνιστοῦν: «La réjouissance».

WERNER EGK

«Ἐνόπλιος χορὸς καὶ Θρήνος τοῦ Ἡρώος» ἐκ τῆς μουσικῆς τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ Βερολίνου (1936)

Ὁ νέος ἀκόμη Γερμανὸς συνθέτης Werner Egk, ἔχει ἐπισύρει κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μουσικοῦ κόσμου διὰ τὸν ἐξαιρετικὸν χαρακτηριστὴρα καὶ τὴν τολμηρότητα τῆς μουσικῆς του γλώσσης. Τὸ μελόδραμά του «Τὸ μαγεμένο βιολί» ἐπαίθη ἀπὸ τῆς σκηπῆς πενήντα γερμανικῶν Μελοδραμάτων, ἐπῆρε δὲ τὸν δρο-

ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΤΟΥ ΠΛΑΓΙΑΛΟΥ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

Τὴν Πέμπτην 28 Ἰανουαρίου 1937, ὥραν 6.30 μ.μ.

Θὰ δώσῃ :

ΕΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΡΕΣΙΤΑΛ

Εἰς τὸ πιάνο θὰ συνοδεύσῃ ὁ κ.

ΣΠ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

Τὴν Δευτέραν 1 Φεβρουαρίου 1937, ὥραν 6.30 μ.μ.

Θὰ λάβῃ μέρος ὡς Σολίστ :

ΕΙΣ ΤΗΝ

**Ζ'. ΣΥΝΑΥΛΙΑΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Ὁ Generalmusikdirektor

CARL SCHURICHT

Τὴν Κυριακὴν 31 Ἰανουαρίου, ὥραν 11 π. μ.

Ἡ ΓΕΝΙΚὴ ΔΟΚΙΜῆ

μον και προς το εξωτερικόν, όπως π. χ. εις Βέλγιον και Έλβετιαν. Το όνομά του διέδωκεν επίσης έργα τινα ορχήστρας, όπως π. χ. τὰ «Γεωργικά» (χωρευόμενοι χοροί), τὸ κοντσέρτο διὰ βιολίον και μία σύνθεσις διὰ χορφοδιάν και ὀρχήστραν «Κολόμβος». Ὁ Έγκ εγραψεν επίσης πολλά κομμάτια τὰ ὁποία ἐξετελέσθησαν εις τὸ ὑπαίθριον θέατρον ποῦ ἀνηγέρθη ἐν Βερολίῳ εις ἄμεσον γεινίασιν τοῦ Σταδίου και τὸ ὁποῖον δύναται νὰ περιλάβῃ πολλὰς γλιῦδας ἀνθρώπων.

Σήμερον ἐπιτελοῦνται δύο ἀποσπάσματα ἐκ τῆς μουσικῆς τῆς «Ὀλυμπιάδος»: ὁ «Ἐνάπιος χορὸς» ὁ ὁποῖος παριστᾷ ἓνα ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ἄγωνα με τραγικὴν ἔκβασιν και ὁ «Θρήνος τοῦ Ἥρωος» ὁ ὁποῖος ἐξετελέσθη ἐν εἶδει παντομίμας ἀπὸ τὴν περιήφημον χορευτικὴν δμάδα τῆς Mary Wigman.

Ἐνῶ ὁ «Ἐνόπιος χορὸς» με τὸν ἄγιον και ἔμμονον ρυθμὸν τῶν 3/4, με τὰ σόλα τῶν εὐθναύλων και τῶν σάλπιγγων, με τῆς γεμάτες λάμπριν, φανφίρες τῶν κόρνων και τῶν τρομπονίων, με τὰ σπινθηροβόλα ρυθμικὰ σχήματα τῶν βιολίων, ἀποδίδει τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ ἀγῶνος με ὦμὸν ρεαλισμὸν, ὁ «Θρήνος τοῦ Ἥρωος» ἀρχίζει με θλιβεράν και τραβηγμένην μελωδίαν, ἐπάνω εις ἓνα βαθὺ φόντο τῶν ἐγχόρδων και τῶν ξυλίνων πνευστῶν. Μετ' ὀλίγον ἡ φωνὴ ποῦ θρηνεῖ σιωπᾷ, ἐνῶ αἱ σάλπιγγες και τὰ τρομπόνια ἐξαποστέλλουν πρὸς ὄλα τὰ σημεῖα τοὺς μεταλλικοὺς ἦχους τῶν, μέχρι τῆς στιγμῆς ποῦ ξεσπᾷ ὀλόκληρος ἡ ὀρχήστρα τῶν ἐγχόρδων ὑποστηριζομένη ἀπὸ τὰ κόρνα (με πλαγίας μελωδίας), κατόπιν τὰς σάλπιγγας, κλπ. Εἰς τὸ τέλος τὰ ξύλινα πνευστὰ ἀναλαμβάνουν τὴν μελωδίαν, ἡ ὁποία καταλήγει morendo, εις τὰ ἔγχορδα.

ΕΙΝΑΙ Ο ΜΕΓΑΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΧΥΜΑ

φαρμακείον
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁμόνοια

ΦΩΝΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Το παρόν έγγραφο είναι έγκυρο ως προς το περιεχόμενό του σύμφωνα με το άρθρο 1597 του Αστικού Κώδικα. Η παρούσα δήλωση γίνεται σύμφωνα με το άρθρο 1597 του Αστικού Κώδικα.

ΦΩΤΟ

ΟΧΙ
41.577

ΑΛΛΑ
44.177

ΕΙΝΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΤΗΣ ΓΑΙΑΦΑ-
ΚΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΑΦΟΙ ΤΑΝΕΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΤΟ

M. RAVEL

Δάφνις και Χλόη.

‘Ο Ραβέλ έπεβλήθη άπολύτως εις τόν μουσικόν κόσμον διά τού μολλέττου «Δάφνις και Χλόη» τό όποιον έξετελέσθη διά πρώτην φοράν εις Παρισίους τήν 8 Μαρτίου 1912.

‘Ο Δάφνις και ή Χλόη εινε σήμεραν τό πληρέστερον δείγμα τών πολλαπλών και πολυτίμων προτερημάτων τού Ραβέλ. Μετά τόν Πελλεάς, ή Γαλλία δέν έγνώρισεν άνωτέραν μουσικήν άπόλαυσιν.

‘Ο Δάφνις και ή Χλόη εινε τό λογικόν άποτέλεσμα τέχνης άναπτισσομένης άρμονικώς, όχι σύμφωνα μέ τούς ξηρούς μαθηματικούς λόγους, αλλά χάρις εις τήν άνωτέραν έκεινην λογικήν ή όποία βάζει σέ τέτοιαν ύπέροχον τάξιν και άρμονίαν τά φυλλώματα και τούς κλάδους τών δένδρων. Οί νέοι τόνοι και ό μελωδικός και πολυφωνικός πλούτος τού θαυμασίου Κουαρτέττου εις Φά, ή λεπτή μαγεία τών ποιημάτων τής Σεχεραζάτ, προανήγγειλαν ήδη άπό πολλού τήν ύπέροχον αυτήν άνθησιν. ‘Ο Δάφνις και ή Χλόη διά τού χαρακτηρισ και τών αναλογιών των, ξεπερνούν τόν μουσικόν τύπον τού μπαλλέττου και παρουσιάζουν κάτι περισσότερον άπό μίαν σύνθεσιν ευχάριστον και έφρήμερον: εινε έργον συνθεθειμένον στερεά και συμφωνικά, διαρκείας μεγαλυτέρας τής συνήθους και μουσικού περιεχομένου τιοιούτου, ώστε νά ήμπορη μάλλον νά όνομασθῆ χορογραφική Συμφωνία.

‘Ο μελωδικός πλούτος εινε άφθαστος: αι ιδέαι, ως έπί τό πλείστον άπλαϊ και μακραί, γεννώνται ή μία άπό τήν έλλην και διαστανουρνται μέσα εις μίαν φυσικωτάτην πολυφωνίαν: δέν ύπάρχει εις τήν σύγχρονον μουσικήν τέχνην, τίποτε τό συγκλητικώτερον άπό τήν αυθόρμητον αυτήν μελωδίαν, ή όποία, εις τήν αρχήν τής τελευταίας εικόνας, αναβλύζει άπό τά βαρέα όργανα τής όρχήστρας επάνω εις ένα δροσερό φόντο τών πλαγιαύλων, διά ν’ άνθισθι όλίγον και’ όλίγον, χωρίς αντιοτικτικούς συνδυασμούς, διά μόνης τής χάριτος και τής δυνάμεός της. ‘Η άρμονία άπελευθερωθεισα άπό κάθε δεσμόν, ουδέποτε ύπήρξε πλέον εκφραστική, ή δέ πολυρρυθμικός πλούτος τού «Δάφνιδος» εινε τόσο προφανής ώστε άπορεί κανείς πώς ό Πιέρ Λαλό εθρήνην ότι λείπει άπό τό έργον, «ε,τι άποτελει τό πρώτον προσόν μουσικής μπαλλέττου: ό ρυθμός», καθ’ ήν στιγμήν ό χορός τού Δόρκωνός, ό χορός τών πειρατών, και τό ύπέροχον φινάλε, παρασύρουν τό ακροατήριον εις φρενιτίδα, χωρίς πολυθόρυβον όρχήστραν, μέ μόνην τήν δύναμιν τού ρυθμού. Τα

ΣΙΣΤΟΒΑΡΗΣ

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΡΜΟΥ 4 ΓΟΝΙΑ
» ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-ΒΟΥΛΗΣ ΓΟΝΙΑ
Λονδίνον. Αλεξάνδρεια. Κάιρον
Παρίσιον. Λειψία

ΑΘΗΝΑΙ { ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : Έρμου 4 (Γονία) Τηλέφ. 20-080
ΑΠΟΘΗΚΗ : Μητροπόλεως 15 (Γονία) Τηλέφ. 22-276

ΚΥΡΙΑΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ : Rue Fouad Ier, 9

ΚΑΪΡΟΝ : Rue Kasr-el-Nil, 27

ΠΑΡΙΣΙΟΙ : Cité Paradis, 5

ΛΕΙΨΕΙΑ : Nikolaistrasse, 36

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ : 190 Upper Tames Str. E. C. 4

χρώματα τῆς δρχήστρας, δυνάμεως καὶ πλούτου ἄνευ προηγούμενου, ἐνεκαίνεον τὴν μάγειαν τῶν ἤχων, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ραβὲλ ὑπερέβαλλε τὸν Ραβὲλ, ὅπως π. γ. εἰς τὴν νικηφόριαν τοῦ τέλους τῆς πρώτης εἰκότος, χάριτος μυστηριώδους σχεδὸν φανταστικῆς, ὅπου αἱ νύμφαι διολισθαίνουσι μέσα στὸ σκότος, ἐνῶ ἀκούεται μακρὰ ὁ γλυκὸς στεναγμὸς τοῦ ἀλολιφάνου καὶ τὸ κουαρτέτο τῶν πλαγιαίων ζωγραφίζει τοὺς κουρασμένους κυματισμοὺς τῶν ὄνειρωδῶν χορευτριῶν.

Ἀπὸ τῶν «Δάφνιδα καὶ τὴν Χλόην» ὁ Ραβὲλ ἔγραψε δύο Σουίτας διὰ τὰς ἐκτελέσεις εἰς συμφωνικὰς συναυλίας ἢ ἡμέρον ἐκτελουμένη εἶνε δευτέρα καὶ περιλαμβάνει τὴν «*Ανατολήν*», τὴν *Παντομίμαν* καὶ τὸν *Γενικὸν χορὸν*.

JOH. BRAHMS

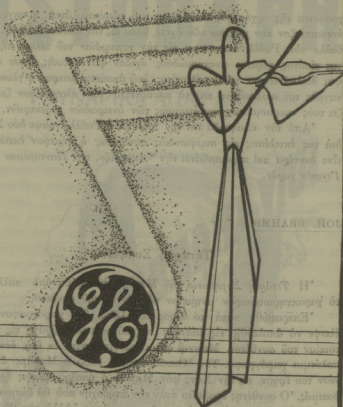
Τετάρτη Συμφωνία

Ἡ *Τετάρτη Συμφωνία* τοῦ Μπράμς ἐθεωρήθη ὑπὸ πολλῶν ὡς τὸ χαρακτηριστικώτερον μνημεῖον τῆς τέχνης τοῦ συνθέτου.

Ἐπερατώθη κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1885. Τὸ χειρόγραφον ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀπολεσθῇ εἰς κάποιαν πυρκαϊάν πού ἐξερόραγη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συνθέτου. Μερικοὶ φίλοι προστρέξαντες ἐν βίᾳ, ἔσωσαν τὰ πολυτίμα χειρόγραφα. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1885 ὁ Μπράμς ἔφερε τὸ νέον του ἔργον εἰς τὸν Χάινς φὸν Μπύλω ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἤρχισε τὰς δοκιμάς. Ὁ συνθέτης ἐφοβήθη πολὺ τὴν ὑποδοχὴν πού θὰ ἔκαμνε τὸ κοινὸν εἰς ἓνα ἔργον τόσον αὐστηροῦ χαρακτῆρος. Ἀλλὰ τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1885, ἡ πρώτη ἐκτέλεσις ἐπροκάλεσεν ἀληθῆ ἔνθουσιασμόν τὸ τρίτον μέρος ἐπανελήφθη καὶ ἡ ὅλη Συμφωνία ἐτελείωσε μέσα εἰς τὰ γενικὰ χειροκροτήματα. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ συναυλία εἶχε δοθῇ εἰς τὸ Μάϊνιγκαν, δηλαδὴ εἰς ἱερὸν ἀφιερωμένον εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μπράμς.

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς *Τετάρτης Συμφωνίας* φέρει τὸν προσδιορισμὸν ἀγωγῆς: *Allegro ma non troppo*, τοῦ ὁποῖου θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποσημειωθῇ τὸ *non troppo* κατὰ τὴν δικαίαν παρατήρησιν τοῦ Hugo Riemann. *Non allegro* θὰ ἦτο ἴσως ἀκριβέστερον. Ἐνα θέμα εἰς *mezzo* (ἐλεγειακῆ τονικότης), διακοπτόμενον ἀπὸ τέταρτα ἀνὰ δύο μέτρα (συνήθης ρυθμὸς εἰς τὸν Μπράμς) κλαίει σὺν μία προσεχη ἀτελεισίας, διὰ νὰ ἐπανεληφθῇ μετ' ὀλίγον εἰς ὀγδόας, ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ τὰ δευτέρα βιολία.

ΓΚΡΕΚΑ

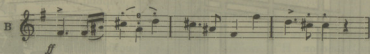
**GENERAL
ELECTRIC**
Radio

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 24-311

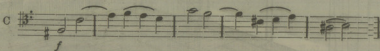
KENTRIFON EN ΛΟΝΔΙΝΩ: 190 Upper Thames St. E. C. 4

Ἐνα θέμα φανφάρας, εἰσαγόμενον ἀπὸ τὰ «ξύλινα» πνευστὰ καὶ τὰ κόρνα, διακόπτει τὰς πρώτας αὐτὰς μελαγχολικὰς ἐντυπώσεις:

καὶ συνεπάγεται μίαν ὡραίαν μελωδίαν εἰς τὰ βιολοντσέλλα:

Μία φράσις ὁμοῦς μὲ παρεστιγμένα, πηγάζουσα ἀπὸ τὸ θέμα Β, φαίνεται νὰ ἐπαναφέρῃ μετ' ὀλίγον τὴν ἀνησυχίαν ἢ ὁποία θὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πρώτου τούτου μέρους.

Τὸ δεύτερον μέρος εἶναι ἐν *Andante moderato* εἰς *μὲτζον* τοῦ ὁποίου τὸ κύριον θέμα ἐκτίθεται ἤδη ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ δύο κόρνα καὶ μερικὰ «ξύλινα». Τὸ θέμα αὐτὸ ἀναπτύσσεται γινόμενον ἀφετηρία νέας μελωδίας ἐκτελουμένης ὑπὸ τοῦ εὐθυάλου, ἐπάνω δὲ εἰς μίαν συνοδείαν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ χρῆσις τοῦ *re* καὶ τοῦ *do* ἀναίρεσις προσοδίδει ἀρχαϊκὸν χαρακτήρα. Ἐνα δεύτερον θέμα συνοδευόμενον ἀντιστικτικῶς ὑπὸ τῶν βιολίων, ἐμφανίζεται εἰς τὰ βιολοντσέλλα καὶ ἡ διπλῆ ἔκθεσις τῶν δύο τούτων ἰδεῶν μὲ τὴν ἀπαραίτητον *coda*, ἀποτελοῦν τὸ ὑλικὸν τοῦ δευτέρου μέρους.

Τὸ τρίτον μέρος εἶναι *Σκέρτσο* εἰς ρυθμὸν διμερῆ, ἀρχίζον μὲ ἓνα *tutti* ἐκθέτον ἀρεσνοπὸν θέμα εἰς *δο μίτζον*. Μία δευτέρα εὐχάριστος φράσις, χαρακτηριστὸς ἀπλοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ καὶ μὲ γλυκὰ χρώματα ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πρώτην ἐκρηξίν τῆς ἀδόλου χαρᾶς. Μερικὰ τμήματα τῶν θεμάτων τοῦ πρώτου μέρους θὰ ἀναμιχθοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μία ρυθμικὴ ἀλλαγὴ τῆς δευτέρας ἰδέας τοῦ σκέρτσου θὰ ἐπενθυμίσῃ ταυτοχρόνως τὸ θέμα Β τοῦ πρώτου μέρους.

Τὸ *Finale* εἶναι μιὰ *chaconne* μὲ τριάζοντα δύο παραλλαγὰς. Ὅς γνωστὸν ἡ *chaconne*, ὀλίγον διάφορος τῆς *passacaglia*, εἶναι παλαιὸς χορὸς ἢ μορφὴ δὲ αὐτῆς ἐχρησίσμευσεν ὡς πλαίσιον πολλῶν

LAMBO

ἔργων ἑνοργάνου μουσικῆς: εἶναι σειρά παραλλαγῶν ἐπὶ «ἐμμόνου βασίμου» (basso ostinato) ὁκτώ τῶν πολὺν μέτρων, ρυθμοῦ τοιμεροῦς καὶ βραδείας ἀγωγῆς: καὶ διὸς ὁ κόσμος ἔχει ζωντανὴν εἰς τὴν μνήμην του τὴν περιήρημον χάσωνη τοῦ Ἰω. Σ. Μπράμς διὰ μόνον βιολίον (σονάτα εἰς ρέ Εἰ). Ὁ Μπράμς μεταβάλλει ὀλίγον τοὺς παραδεδειμένους κανόνας τῆς chaconne: δὲν θὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν συνεχῆ χρῆσιν τοῦ ἐμμόνου βασίμου, ἀλλὰ ἔνα θέμα ἀπὸ ὁκτώ φθόγγους ἐκτιθέμενον ἀρχικῶς ὡς μελωδικὴ φράσις θὰ τοῦ παράσῃ διὲ μὲν τὸ θέμα τῶν παραλλαγῶν του ἐπὶ ἐλευθέρων βασίμων, ὅτε δὲ στήριγμα ἐμμόνου βασίμου διὰ ἐλευθέρως μελωδικῶς ἐπιπνεύσεις. Ἡ προσδιοριζομένη ἀγωγή: Allegro energico appassionato $\frac{3}{4}$ δὲν εἶναι τῆς πραγματικῆς chaconne. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ παλαιοῦ χοροῦ ἐπανειρίσκειται μόνον εἰς τὴν ἑνδεκάτην καὶ τὴν δωδεκάτην παραλλαγῆν, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν δεκάτην τρίτην, εἰς τὴν ὁποίαν σημειώνεται καλύτερα ὁ ρυθμὸς καὶ ὅπου ἡ χρῆσις τῶν τρομπονίων καὶ τῶν βαρναύλων, συνοδευομένων ἀπὸ ἑλαφρὰ ἀρπίσματα τῶν βιολοντσέλλων καὶ τῶν βιολίων, ἐπενθυμῶναι παλαιὰς ἑνορχηστρώσεις. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἡμέρος ἀποδεικνύει τὴν προτίμησιν τοῦ Μπράμς διὰ τὰς ἀρχαϊκὰς μορφὰς τῆς ἑνοργάνου μουσικῆς καὶ τοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην του τὴν δεξιότηγιάν ὡς πολυφωνιστοῦ.

Η Λ Α Μ Α

ΤΟΥ

ΚΑΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Nathaniel

